

РЕШЕНИЕ

№ 30525

гр. София, 31.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **4107** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Д., гражданин на Република Италия, чрез адв. А. и адв. В., срещу Решение № 4332р-14867/2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство на жалбоподателя.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на отказа. Същият бил постановен в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Искане се отмяна на обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. А., която поддържа жалбата и излага подробни съображения в подкрепа на твърдяната незаконосъобразност. Претендира разноси, за които е представен списък.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. К. претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.02.2026 г. В. Д., ЛНЧ [ЕГН] е подал Заявление рег. № 5087/09.02.2026 г. за издаване на свидетелство за управление на МПС – подмяна на чуждо СУМПС. В заявлението е декларирано обичайно пребиваване на адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 202.

В хода на административното производство е изпратено искане до 02 РУ-СДВР за извършване на проверка на адреса и с преписка рег. № 226р-8883/24.02.2026 г. е получена докладна записка рег. № 226р-8885/24.02.2026 г., в която е посочено, че на адреса живее сем. К..

По делото е приложено сведение от М. К. К. – собственик на апартамента, в кое посочено, че с негово съгласие на адреса са регистрирани двама негови приятели, единият от които жалбоподателя, но те не живеят на адреса. Заявил е, че в апартамента никога не са живели други хора.

Приложено е и сведение от домоуправителя на кооперацията, в която е посочено, че други лица освен сем. К. не живеят на посочения адрес.

При извършена проверка в информационна база данни RegiX – справка в „Регистър на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател“ към НАП не са открити данни за сключени трудови договори за жалбоподателя.

Установено е също така при справка за здравноосигурителен статус, че за лицето не са плащани здравни осигуровки.

С Решение № 4332р-14867/2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР е отказано издаването на СУМПС на жалбоподателя. Мотивите за отказа са, че лицето няма обичайно пребиваване на територията на Република България, съгласно изискванията на чл. 151, ал. 5 ЗДвП.

Решението е връчено на 17.03.2026 г. на лице, получило акта в качеството му на представител на В. Д.. По делото не са представени доказателства за представителна власт на И. Й., но доколкото правото на обжалване е упражнено от страна на адресата на акта, съдът счита, че не е нарушено правото му на защита.

При така установената фактическа обстановка, Съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Решението е издадено от компетентен орган в рамките на неговата компетентност, в предвидената от закона писмена форма, при излагане на достатъчно мотиви, от които да се установи волята на органа, установените факти и причините за постановяване на конкретния резултат, а именно отказ за издаване на СУМПС.

Съгласно чл. 151, ал. 5 ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца.

Спорът по делото е правен и касае наличието на условието по чл. 151, ал. 5 ЗДвП, лицето да има обичайно пребиваване на територията на Република България.

Определение за „Обичайно пребиваване в Република България“ се съдържа в § 6, т. 46 ДР ЗДвП и това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки - поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. За

обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави членки, се смята мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или в друго учебно заведение не се смята за смяна на обичайно пребиваване. Това определение съответства на чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 151, ал. 5 ЗДвП и чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба №I-157 установяването на обичайното пребиваване става въз основа на декларация на лицето, за която лицето носи своята отговорност. Това не означава, че органът няма възможност да извърши проверка на декларираните обстоятелства.

В случая въз основана вторична проверка е установено, че на декларирания адрес, което се установява, че представлява двустайно жилище, живее семейство К. с детето им. Не е спорно, че собственикът на апартамента е дал съгласие негови приятели да се регистрират адресно в неговото жилище. Тази регистрация обаче не доказва фактическо пребиваване на адреса. Правилно процесуалния представител на жалбоподателя сочи, че не е необходимо лицето да живее постоянно и непрекъснато на този адрес, но от собственоръчно попълненото сведение от собственика, жалбоподателят никога не е живял на адреса. Интерпретацията на сведението, направена в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя и дадените обяснения, не се подкрепят от обективни факти, поради което не могат да бъдат споделени.

Обстоятелството, че жалбоподателят е регистрирал търговско дружество съгласно българското законодателство също не доказва пребиваването на адреса.

При извършена проверка за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за произнасянето на органа, в съответствие с чл. 35 и чл. 36 АПК, е установено, че жалбоподателят няма сключен трудов договор, не е здравноосигурено лице. тези обстоятелства са индиции, че действително жалбоподателят не пребивава в Република България. Не са доказани нито трудови, нито лични интереси, които да свързват жалбоподателя с България. Формално са извършени действия като адресна регистрация и учредяване на юридическо лице, но същите не са скрепени с фактически и обективни дейности, които да обусловят пребиваването.

Както се посочи, в чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО е дадено определение на понятието „обичайно пребиваване“. Това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през календарната година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат на тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Разпоредбата чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО предвижда и друга хипотеза на обичайно пребиваване, в изпълнение на един от основните европейски принципи за свободно движение на хора и свобода на избор при упражняване правото на труд. Тази хипотеза обхваща случаите, когато трудовите връзки на лицето са на различно място от личните му връзки и вследствие на това то последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки. Тогава за обичайно пребиваване се счита мястото, където са личните му връзки, при условие, че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване. В случая не са доказани никакви факти, които да обосноват извод за наличие на тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее, нито че полага труд на територията на Република България. Нещо повече – живеенето на посочения адрес е категорично отречено от собственика на жилището, поради което следва да бъде споделен извода на административния орган, че не е

налице обичайно пребиваване на територията на Република България и законосъобразно е отказано подновяването на СУМПС.

В обобщение съдът намира, че отказът е законосъобразен по всички критерии на чл.146 АПК, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на еврота равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д., гражданин на Република Италия срещу Решение № 4332р-14867/2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство.

ОСЪЖДА В. Д., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 102.26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: